

WIELRENNEN

TEAM AMSTERDAM: ROTS IN DE BRANDING VOOR JONGE RENNERS

STREVEN NAAR CONTINUÏTEIT

Het wielerteam Grontmij/Team Amsterdam heeft, na een doorstart in 2007 en vorig jaar een goed seizoen, in 2009 weer haar doelen. Ruim twintig renners van de samenwerkende wielerverenigingen De Amstel, Olympia en Ulysses, verdeeld in beloften (onder de 23 jaar) en elite, hebben de ambitie om te koersen, maar niet om ooit beroepsrenner te worden. Voor wie dat wel ambieert is het Team Amsterdam dan een tussenstation. Bij de elitegroep zijn twee olympiërs. Tim Veldt en Levi Heimans, die beiden op de weg hun kans willen. Zij kunnen bij de Amsterdamse wielersport hun hart ophalen aan een wedstrijdprogramma waarin niet alleen de nationale clubcompetitie-klassiekers, vrije wedstrijden, Belgisch klassiekers, maar ook een drietal etappekoersen zullen worden gereden. Dan moet je wel ambitie hebben om te willen koersen.

Dat geldt zeker voor de Amsterdammers Pascal Aandewiel en Florian Smits. Naast de fiets heeft het tweetal bepaalde ideeën over het

bedrijven van wielersport. Over een jaar of tien moet het Grontmij /Team Amsterdam er ook nog zijn, is hun visie.

„We streven naar continuïteit. Het team wil zich profileren. Niet als een opleidingsteam, maar gewoon renners de kans geven zich te ontwikkelen. Worden ze goed dan schuiven ze vanzelf door naar een hoger niveau.

Op sportief vlak werken we samen met de LSE-formatie van Line Lloyd. Inderdaad willen we voor het Team Amsterdam een lang leven”, aldus Smits die organisatorisch al langer meeloopt en blij is met de inzet van Aandewiel. „Hij steekt zijn kop uit voor het team waarmee we nu de slag willen maken. Het moet een geoliede machine worden met plaats voor renners die vooruit willen. Zoals de Hongaarse renner Istvan Molnar, lid van Ulysses, wel degelijk profambities heeft. Een talentvol renner voor

• De Amsterdammers Florian Smits (links) en Pascal Aandewiel willen jonge wielrenners de kans geven zich verder te profileren.

FOTO: PETER SCHOONEN

wie in Hongarije kansen ontbreken.”

De uitdaging is er ook voor

Pascal Aandewiel, achterneef van de dertigerjaren tandemcrack Piet Aandewiel. „Wielrennen is een gesloten sport. Na twee jaar had ik pas door wat je wel en wat je niet moest doen. Niemand vertelt je wat. Dat doen we in het Team Amsterdam anders. Geen gou-

den bergen voor de renners, maar wel kansen. Die moeten ze zelf verzilveren. In onze optiek moet dit cluppie, naast hun eigen vereniging, een rots in de branding worden. We zijn nog zoekende, maar doen niet mee aan de wildgroei van zogenaamde semiprofessionele wiel-

teams. Bij ons kunnen jonge renners rijpen. Ze zijn gewoon nog te jong voor dat soort teams. Met een jaar of twee proberen ze het maar.”

Het klinkt ambitieus van Aandewiel. Hij heeft vanaf de eerste wedstrijd punten verzameld voor het Team Amsterdam, dat aan het eind van het seizoen de finale van de clubcompetitie wil rijden en is de overwinning in de ploegentijdrit, vorige week uit het vuur gesleept, een flinke stap in die richting. „We hebben een goed niveau voor een clubteam. Zelf kies ik voor één koers in de week. De Nederlandse klassiekers zijn heel inspannend en zwaar en daar valt door de waaiers vaak in de eerste tien kilometer de beslissing. Dat maakt het spelletje zwaar. Heb je pech en rijd je in die fase lek of ben je betrokken bij een valpartij, dan ben je gewoon gezien. Mijn piekmoment moet het NK voor eliterenners zonder contract in Boertange worden.”